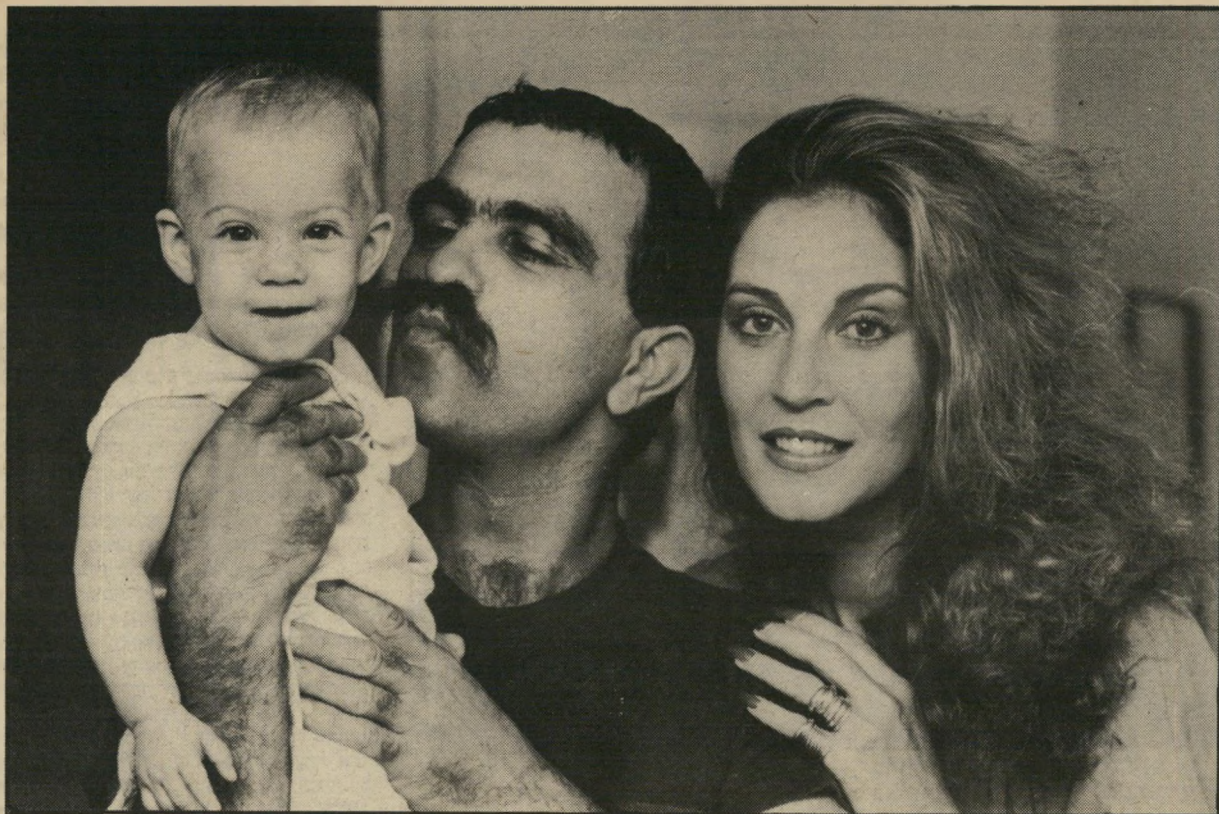

ילדה אפופת טיפול

חני (סרי), צביקה ואילונה סבו. אנחנו לא מאכילים את הילדה שלנו באוכל משומר!"

הספקהשנה שייך ללא ספק, לדוגמנית היפהפיה הצה פרי. בשנה אחת הספיקה חני להינשא לצביקה סבו, ציידתנינים לשעבר והיום מבעלי הקומקום, ללדת את בתם הבכורה אילונה, לחזור לגיורתה הרקיקה ולעבודת הרומנות.

בוקר אחד עשיתי דרינגדרינג לחני, כדי לשאול אותה איך היא מסתדרת עם העבודה ועקרות הבית והתינוקת, אבל הייתי בטוחה שתענה לי איזו מטפלת שתגיד שחני לא בבית. אבל מי שענה לטלפון היה צביקה.

"מה שלומך?"
"מצויין, ממש מצויין!"
"איך זה שאתה בביתו אין לכם מטפלת לילדה?"

"מה פיתאום מטפלת? כשאני הולך לעבודה נשארת איתה חני, כשאני יוצאת לעבודה אני נשארת עם הילדה, ואם במיקרה שנינו יוצאים לעבודה באותו הזמן, אז אמא שלי מתייצבת בשימחה."

"חני בבית?"
"כן, אבל היא לא יכולה לגשת לטלפון, כי היא מאוד עסוקה בבישול ובריסק האוכל לילדה."

"מה קרה, נגמרו הגרברים (אוכל לתינוק קוט) בארץ?"

גבול. מה אני אגיד לך? אמא כמו חני קשה למצוא כיום!"

ומרסקת פירות. אנחנו מתייחסים אל הילדה הזאת ברצינות גמורה, וגם נהנים ממנה בלי

"אנחנו לא מאכילים את הילדה שלנו באוכל משומר. חני מכינה בכל יום מרק טרי

חלתה לאה חכמי במחלה התוקפת את רוכי העיכול. במשך השנים סבלה לאה כאבייתופת, נאלצה לעשות דיאטות, ובלעה כמויות אדירות של תרופות, שלא הצליחו לעצור את המחלה האיומה. חודשים אחדים לפני התאבדותה סבלה לאה מדימומים קשים, והתייסרה פיסיית ונפשית. במשך אותו הזמן, בתוך הכאבים העזים, גמלה בה ההחלטה לשים קץ לחייהסורים.

ביום הרביעי היא נסעה למלון אסטוריה,

לאה חכמי
חדרה סגור ומסוגר

ביקשה לקבל חדר יפה, ועלתה לקומה ה-16. למחרת גילו אותה מתה. עבר שנה. הבעל, משה חכמי, ממשית לעבוד אבל אינו נראה במסיבות חברתיות או במקומות הביילוי של תל-אביב. ממסיבת הבר-מיצווה הגדולה, שהיתה מתוכננת לבן נשאר רק עליה-לתורה, בנוכחות קומץ של ידדים ובני-מישפחה בוכיים.

החיים בדירה המרווחת. במיגדלי-דוד, כאילו נעצרו באותו יום הרביעי. חדרה של לאה סגור ומסוגר, ובני-הבית אינם מת-אוששים.

החיים נעצרו ביום הרביעי

יום אחרי ראש-השנה תשמ"ו הלכה לאה חכמי מביתה ולא חזרה.

בעלה של אשת החברה היפהפיה, עורך-הדין משה חכמי, נתפס פניקה. במישפחה שלהם לא נהוג להיעלם בלי להשאיר הודעה.

עורך-הדין חכמי התקשר עם כל ידידיו, וביי קש את עזרתם. למחרת, כשלא נמצאה לאה, פנה עורך-הדין חכמי לרשות-השידור וביקש להקרין את תמונת אשתו ולבקש מהציבור לעזור בחיפושים אחריה. התמונה שודרה והקריין ביקש מכל מי שראה את האשה לטלפן מייד.

בין אלפי הצופים שחזו בחדשות היתה גם פקידת-הקבלה של מלון אסטוריה בדרום תל-אביב. הפקידה זכרה כי ערב קודם לכן נתנה את החזר מס' 1607 לאשה הדורה יפה, הרומה לזו שבתמונת הטלוויזיה.

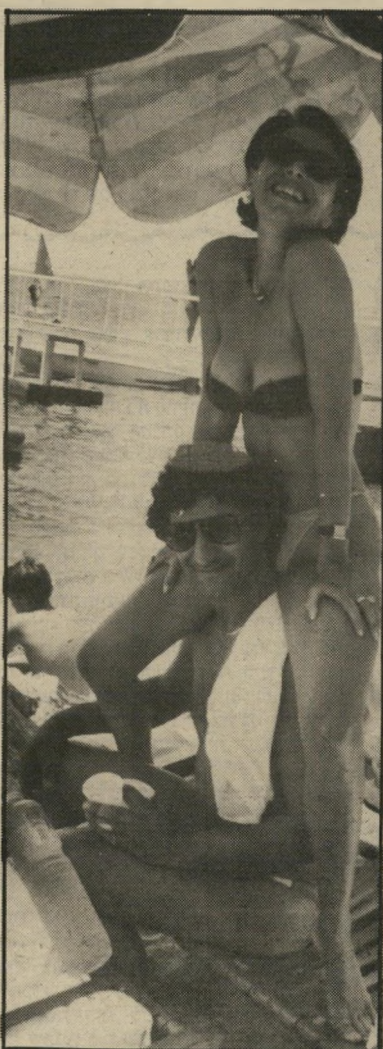
פקידת-הקבלה הזעיקה מייד את קצין-הכבי שחזן של המלון, ועלתה ביחד איתו לחדר שכומה ה-16 של המלון. על המיטה הזוגית שכבה, לבושה, יפה ורגועה, לאה חכמי המתה. בהתאבות בחדר 1607 בא הקץ על חיי נישואין יפים עם עורך-הדין משה חכמי, שמישפחתו עתירת-הנכסים היא אחת המישפחות הספרדיות המכובדות בארץ.

האשה כעל, בן ובת, והרכבה ידדים ואוהבים.

החברה התל-אביבית סערה. כולם רצו לדעת משני צעירה, יפהפיה, נשואה לבעל אוהב, אם לשוני ילדים מקסימים, עורכת-דין בעצמה ואשה מקובלת בחברה, תרצה לשים קץ לחייה.

בהתחלה דיברו על אהבה נכזבת. אחר-כך הובר על סיכסוכים עם הבעל, דובר על דיכאון הנובע מריאטה רצחנית (לאה ירדה במישקל בזמן האחרון לפני מותה). בסוף הופצו שמועות כי התגלה בגופה של לאה סרטן, והיא לא יכלה לסבול את המחשבה שלפתע תקמול ותדעך לעיני אוהביה.

כשקהל האלפים בא ללוות אותה ברובה האחרונה, עוד נשמעו הליחשושים. את האמת ידעו רק הבעל והבן, שהיה לפני שנה כמעט בן 13. האמת היתה שחמש שנים לפני ההתאבדות

שרה מילר ומשה סבידוון
אני קוראת לו: בעלי

בעניין הזה אנחנו משלמים הרבה כסף לפסיכולוגים, ואולי בעזרתם יסתדרו הדי-ברים."

חתונה זה לא חשוב

אינני זוכרת אם שרה מילר התפרסמה בגלל הבגדים שהיא עיצבה או בגלל הרומאן שהיה לה עם עורך-הדין צבי לירסקי, הרומאן בטורי הר-כילות. לא חשוב למה בדיוק היא התפרסמה, אבל מאז היא מפורסמת כל הזמן, וכל כמה חודשים היא מספקת סיפור טוב. פעם ניתוח פלאסטי באף, פעם תיקונים בפנים ופעם הרמת השדיים.

אחרי כל ההרמות האלה אין זה פלא שהיא מצאה רומאן חדש. הרומאן ששרה מצאה לפני עיכבת שנתיים הוא משה סבידוון (משנתיים נשוי לא הפריעה לאף אחד משני המעורבים באהבה. שרה ומשה עברו לגור בביתה של שרה, ובוקר אחד מצאה שרה את עצמה בהריון.

מייד היא סיפרה את הבשורה המשמחת למשה, ותיכף אחרי זה גם טיילפנה לשני בניה הבוגרים, אסא בן ה-19 ולירץ בן ה-21. משה, מצידו, בישר את הבשורה לשני בניה.

לפני חודש נולד התינוק של שרה ומשה. ישר עם הלידה וכה הבן בארבעה אחים בוגרים שאולי, אם ירצה השם, יעשו לו בייביסיטינג.

עשיתי דרינגדרינג לשרה, כדי לברר אצ-לה את מסתדרת אמא חדשה-ישנה עם תי-נוק חדש לגמרי.

"אני מסתדרת מצויין, כי יש לי אויפר (מטפלת קבועה מחו"ל)."

"מתני תתחתי עם משה?"
"אני לא יודעת. אני לא רואה משה הצליח לקבל גט מאשתו. אבל זה בכלל לא חשוב לי. הוא הגבר שלי. יש לנו תינוק משותף, שנייתי את שמי בתעודת-הזהות לבן-חרות. שמו של משה. אני קוראת לו בעלי, והוא קורא לי אשתי."

"ואיך מקבלים את הסיפור הילדים משני הצדדים?"